

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 79.349 van 18 maart 1999  
in de zaak A. 80.183/VII-17.116.**

In zake : de n.v. ALGEMENE AANNEMINGEN  
TRANSPORT Jan STALLAERT,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY  
en E. EMPEREUR,  
kantoor houdende te BRUSSEL,  
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd  
door de Vlaamse regering,  
dat woonplaats kiest bij  
Advocaat I. LAUREYS,  
kantoor houdende te BUGGENHOUT,  
Provincialebaan 20.

-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. ALGEMENE AANNEMINGEN TRANSPORT Jan STALLAERT op 8 september 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 10 juli 1998 van de Vlaamse minister voor leefmilieu en tewerkstelling waarbij haar beroep tegen het besluit van 8 januari 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende het gedeeltelijk verlenen van de vergunning om haar inrichting, gelegen aan de Brusselsesteenweg 220 te Merchtem, verder te exploiteren en te veranderen door uitbreiding, ongegrond wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 20 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 februari 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten P. FLAMEY en G. L'HEUREUX, die verschijnen voor de verzoekende partij en van Advocaat F. DE BISSCHOP die, loco Advocaat I. LAUREYS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

### **Ten gronde**

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

## **2. De middelen**

### **2.1. Eerste middel**

#### **2.1.1. Standpunten van de partijen**

2.1.1.1. Overwegende dat het **middel** als volgt is geformuleerd :

"Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 43, § 7 en § 8 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna afgekort D.R.O.G.), uit de schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, en uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsverplichting, en genomen uit de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag;

Doordat, het bestreden besluit overweegt dat de inrichting geheel of ten dele niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften die van toepassing zijn voor het gebied waarin de inrichting gelegen is en dat het bestreden besluit bij haar toetsing van de inrichting aan de voorwaarden van de afwijkingsregeling van artikel 43, § 7, D.R.O.G. zich beperkt tot de gestandaardiseerde overweging dat 'gelet op de aard van de inrichting de ruimtelijke draagkracht van het gebied wordt overschreden; dat eveneens kan gesteld worden dat de voorziene verweving van functies de bestemming van de onmiddellijke omgeving (wonen en landbouw) in het gedrang zal brengen of verstoren gelet op de onduidelijke ruimtelijke afbakening van de inrichting en gelet op de te verwachten hinder' en doordat het bestreden besluit stelt dat de exploitatie van de inrichting verenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, behalve voor wat het gedeelte waar de afvalstoffenactiviteiten plaatsvinden;

Terwijl, de vergunningverlenende overheid verplicht is na te gaan of de aanvraag kan worden vergund met toepassing van de afwijkingsregeling van artikel 43 van het D.R.O.G.; dat deze regeling uitdrukkelijk voorziet dat kan afgeweken worden van de bepalingen van het gewestplan en de daarin opgenomen bindende planologische en stedenbouwkundige voorschriften,

voor zover voldaan wordt aan de in de afwijkingsregeling opgenomen voorwaarden; dat deze voorwaarden de volgende zijn : de goede ruimtelijke ordening mag niet worden geschaad, hetgeen betekent dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort; dat het naleven van deze voorwaarden moet blijken uit de motivering zelf van de beslissing van de vergunningverlenende overheid; dat deze zelfde motivering eveneens dient teruggevonden te kunnen worden in het advies van de gemachtigde ambtenaar in het kader van het Milieuvergunningsdecreet; dat tenslotte de milieuvergunningsaanvraag onder meer als voorwerp dient te hebben : het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting en het veranderen van de exploitatie van een inrichting, zoals bedoeld in Hoofdstuk V van het Milieuvergunningsdecreet, in zoverre de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft (art. 43, §§ 6, 7 en 8);

En terwijl, de Minister, gelet op de afgifte in het verleden van verschillende bouwvergunningen, en de verworven rechten die daaruit voor de verzoekende partij voortvloeien (zie tweede middel), ten onrechte heeft geoordeeld dat de voorliggende milieuvergunningsaanvraag, die de voortzetting van de bestaande inrichting behelst (op de uitbreiding na), de goede ruimtelijke ordening zou schaden; dat minstens de verwijzing naar 'de aard van de inrichting', 'de onduidelijke ruimtelijke afbakening van de inrichting' en de bewoordingen 'te verwachten hinder', zonder enige concrete specificering naar het dossier toe, geen afdoende motivering van de vermeende overschrijding van de ruimtelijke draagkracht en de vermeende verstoring van de bestemmingen in de onmiddellijke omgeving oplevert; dat de Minister op een concrete en op de feiten toegespitste wijze de motieven had dienen aan te geven, waaruit op een voor iedereen verstaanbare wijze zou kunnen afgeleid worden waarom de gevraagde hernieuwing en uitbreiding de draagkracht van het gebied zou overschrijden en waarom deze aanvraag ingevolge voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving zou verstoren; dat de uitdrukkelijke vermelding door de wetgever in artikel 43, § 7 van hogervernoemd decreet, met name dat deze voorwaarden moeten betrokken worden in de motivering zelf van de beslissing van de vergunningverlenende overheid, samengelezen met de formele motiveringswet en het algemeen beginsel van de materiële motivering, meebrengt dat de aanvrager via afdoende motieven uitsluitend moet krijgen bij lezing van deze beslissing; dat deze uitdrukkelijk opgenomen en aldus te begrijpen motiveringsverplichting niet

alleen bestaat, wanneer beslist wordt tot afgifte van de vergunning op grond van deze afwijkingsregeling, doch eveneens wanneer tot weigering van de vergunning wordt beslist; dat deze bijzondere redengeving dient betrekking te hebben zowel op de hier gevraagde hernieuwing als op de uitbreiding (R.v.St., ANCKAERT en MEYFR00DT, nr. 54.031, 27 juni 1995); dat in casu zelfs niet eens duidelijk is of de minister het heeft over de hernieuwing, of de uitbreiding, of over beide samen;

dat, wat de vermeende te verwachten hinder betreft, de motivering bovendien tegenstrijdig is, nu de Minister zelf in het bestreden besluit stelt dat de ligging van de installaties van die aard is dat hinder van stofverspreiding buiten de bedrijfsterreinen beperkt wordt, dat het geluid van de machines evenmin problemen naar de omwonenden met zich brengt, dat het bedrijf gedeeltelijk is afgesloten met een groenscherm en dat wat de installaties waarvoor een uitbreiding gevraagd wordt, betreft, niet dient gevreesd te worden voor geurhinder; dat in het bestreden besluit geen andere elementen naar voren worden gebracht, waaruit kan afgeleid worden dat uit de verdere exploitatie van de inrichting hinder te verwachten zou vallen; dat derhalve voormelde overwegingen volstrekt tegenstrijdig zijn met de stijlformulering dat de gevraagde vergunning de ruimtelijke draagkracht zou verstoren, rekening houdend met de 'aard van de inrichting', de 'onduidelijke ruimtelijke afbakening van de inrichting' en de 'te verwachten hinder';

zodat, het bestreden besluit, door niet of niet op afdoende wijze te motiveren waarom de voorwaarden voor de toepassing van de afwijkingsregeling van artikel 43, § 7 en § 8 van het D.R.O.G. in casu niet zouden vervuld zijn, de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt";

2.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Op 29 februari 1996 werd reeds in het kader van de behandeling van een eerdere aanvraag tot uitbreiding van de milieuvergunning op de locatie te Merchtem in graad van beroep ongunstig advies uitgebracht door de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van de Administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen. Bij de behandeling van de in casu voorliggende milieuvergunningsaanvraag tot uitbreiding verwijst de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen uitdrukkelijk naar dit eerdere advies en handhaaft dit integraal.

De inrichting is volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse gedeeltelijk gelegen in een woongebied met landelijk karakter (een 50 m diepe strook vanaf

de voorliggende weg) én gedeeltelijk in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Er is voor deze plaats géén goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

In 1985 werd een bouwvergunning verleend door het CBS van Merchtem voor de bouw van konstrukties gelegen in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied bedoeld voor de aktiviteiten van afvalstoffenverwerking.

In het kader van de desbetreffende bouwvergunningsaanvraag werd om ongekennde redenen geen voorafgaandelijk advies gevraagd aan de gemachtigde ambtenaar. Evenmin werd een afschrift van de vergunning gezonden aan de gemachtigde ambtenaar.

Het is duidelijk dat minstens een deel van de exploitatie van verzoekende partij niet overeenkomt met de bestemmingsvoorschriften die van toepassing zijn voor het gebied waarin de inrichting is gelegen.

Bij het verlenen van afwijkende bouwvergunningen is nochtans de motivering van de gemachtigde ambtenaar onontbeerlijk en van het grootste belang.

In het voornoemde ongunstige advies van de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van de AROHM wordt uitdrukkelijk gesteld dat de inrichting van dergelijke aard is dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de onmiddellijke omgeving (wonen en landbouw) zal in het gedrang brengen of verstoren.

Een afwijkende bouwvergunning zoals deze nog werd afgeleverd in 1985 kon in casu niet op een wettige wijze worden verleend overeenkomstig de reglementering op de stedenbouw.

Aangezien de exploitatie van de inrichting minstens voor een deel niet overeenkomt met de bestemmingsvoorschriften die van toepassing zijn voor het gebied waarin de inrichting is gelegen (exploitatie afvalstoffenverwerking in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied) en er in casu eigenlijk geen afwijkende bouwvergunning mocht/kon worden verleend bij gebreke aan motivering van de gemachtigde ambtenaar nopens de naleving van de voorwaarden gesteld in de Stedenbouwreglementering, was de milieuvergunningverlenende overheid ertoe gehouden om de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen.

De Minister diende in beginsel de milieuvergunning te weigeren omdat de inrichting niet past in de bindende voorzieningen in het plan. Het verkrijgen van een (onwettige) bouwvergunning impliceert immers niet automatisch het recht op een milieuvergunning.

Verzoekende partij is van oordeel dat de Minister de milieuvergunningsaanvraag diende te toetsen aan de afwijkingsregeling van artikel 43 van het Decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening.

Er dient vooraf te worden opgemerkt dat de Minister kon (maar niet moest) afwijken van de gewestplanbe-

stemming op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad.

Uit de motivering vervat in de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat aan deze voorwaarde in casu niet wordt voldaan :

'Overwegende dat bijgevolg vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften ...'

'... dat gelet op de aard van de inrichting de ruimtelijke draagkracht van het gebied wordt overschreden; dat eveneens kan gesteld worden dat de voorziene verweving van de functies de bestemming van de onmiddellijke omgeving (wonen en landbouw) in het gedrang zal brengen of verstoren gelet op de onduidelijke afbakening van de inrichting en gelet op de te verwachten hinder ...'

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is erin gelegen dat de betrokken bestuurde in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, onder meer opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De motiveringsplicht vereist niet dat de inhoud van de tijdens de voorbereidende procedure uitgebrachte adviezen in de beslissing wordt vermeld. Het is bovendien niet vereist dat de beslissing uitdrukkelijk de redenen vermeldt waarom de ingewonnen adviezen - of sommige ervan - niet worden gevolgd en het is evenmin vereist dat een antwoord wordt gegeven op elk van de in beroep aangevoerde argumenten.

Het is noodzakelijk doch voldoende dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd.

Zoals hierboven reeds uiteengezet is het zo dat het Bestuur bevoegd voor de Ruimtelijke Ordening duidelijk eerder al een onverenigbaarheid heeft onderkend met betrekking tot de constructies die werden opgericht binnen het landschappelijk waardevol agrarisch gebied. De Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van de AROHM heeft in haar ongunstig advies van 29 februari 1996 duidelijk voorbehoud gemaakt nopens de wettigheid van een dergelijke bouwvergunning.

Door de Minister diende bijgevolg te worden onderzocht of hij overeenkomstig artikel 43 wel mocht afwijken van de gewestplanbestemming. De Minister diende immers in beginsel de milieuvergunning te weigeren omdat de inrichting niet past in de bindende voorzieningen van het plan. Afwijken van de bestem-

mingsvoorschriften kon de Minister indien kwam vast te staan dat de goede ruimtelijke ordening niet werd geschaad en er zich geen overdreven hinder in de zin van de stedenbouwreglementering voordeed.

De reglementering met betrekking tot stedenbouw en milieu hebben immers zeer zeker raakvlakken, maar de beide takken van de reglementering hebben tevens een andere finaliteit. Zo kan een bepaalde activiteit overdreven hinder meebrengen op het stedenbouwkundig vlak (bv. visuele hinder) en toch niet beantwoorden aan het begrip 'hinder' zoals bedoeld in de milieu-reglementering";

### **2.1.2. Bespreking**

Overwegende dat het middel niet ernstig is, om de volgende redenen :

2.1.2.1. Het bestreden besluit weigert de milieuvergunning voor verzoeksters afvalstoffenverwerkingsinstallatie verbonden aan haar bouwonderneming wegens onverenigbaarheid met de stedenbouwkundige voorschriften, met name omdat die installatie gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied (gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse).

Het overweegt bovendien :

"Overwegende dat de inrichting geheel of ten dele niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften die van toepassing zijn voor het gebied waarin de inrichting gelegen is; dat in toepassing van artikel 43, § 7 van de stedenbouwwet bij het verlenen van een milieuvergunning van deze voorschriften kan worden afgeweken op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet geschaad wordt;

Overwegende dat, gelet op de aard van de inrichting de ruimtelijke draagkracht van het gebied wordt overschreden; dat eveneens kan gesteld worden dat de voorziene verweving van functies de bestemming van de onmiddellijke omgeving (wonen en landbouw) in het gedrang zal brengen of verstoren gelet op de onduidelijke ruimtelijke afbakening van de inrichting en gelet op de te verwachten hinder".

2.1.2.2. Op het eerste gezicht blijkt uit artikel 43, § 7, van het decreet betreffende de ruimtelijke orde-

ning, gecoördineerd op 22 oktober 1996, niet dat het bestuur systematisch verplicht zou zijn een afwijking van de gewestplanvoorschriften in overweging te nemen, vermits het een uitzonderingsregeling betreft.

Wel lijkt een samenlezing van deze bepalingen met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot de conclusie te nopen dat, wanneer de aanvrager van een milieuvergunning zich uitdrukkelijk beroept op bedoelde afwijkingsmogelijkheid, de vergunningverlenende overheid ook bij het weigeren van de vergunning afdoende moet motiveren waarom zij de desbetreffende voorwaarden niet vervuld acht.

In casu lijkt de verzoekster zich niet op deze uitzonderingsbepalingen te hebben beroepen, en zij voert dat overigens ook niet aan.

2.1.2.3. Desondanks kan worden aangenomen dat de vergunningverlenende overheid, wanneer zij zelf, zonder daartoe uitdrukkelijk door de aanvrager te zijn uitgenodigd, de aanvraag aan de uitzonderingsbepalingen toetst, zij dit op een behoorlijke wijze dient te doen.

In dat geval lijkt de verplichting tot formele motivering wel niet zo ver te reiken als wanneer de aanvrager tijdens de vergunningsprocedure concrete argumenten tot toepassing van de mogelijkheid tot afwijking heeft aangereikt.

De boven geciteerde overwegingen van het bestreden besluit geven, weliswaar beknopt geformuleerd, de motieven weer waarop de vergunningverlenende overheid zich heeft gesteund om in casu niet af te wijken van de principiële bestemmingsvoorschriften.

De aard van de inrichting en de gewestplanbestemming zijn de verzoekster ongetwijfeld bekend, en ze worden trouwens op andere plaatsen in het bestreden besluit nauwkeurig omschreven.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat het betrokken gebied bestemd is tot landschappelijk waardevol agrarisch gebied, hetgeen impliceert dat het in de regel weinig uitleg zal behoeven waarom een hinderlijke inrichting, zeker van het type als de hier in het geding zijnde, de ruimtelijke draagkracht van het gebied overschrijdt.

2.1.2.4. De afgifte in het verleden van bouwvergunningen doet aan het hierboven gestelde geen enkele afbreuk.

2.1.2.5. Het feit dat uit milieuhygiënisch oogpunt een inrichting niet onaanvaardbaar is voor de onmiddellijke omgeving, betekent niet dat die inrichting overeenstemt met de gewestplanbestemming of dat ipso facto aan de voorwaarden tot afwijking van die bestemming is voldaan. In het ene geval wordt immers het impact op de mens en het leefmilieu getoetst, in het andere de ruimtelijke gevolgen;

## **2.2. Tweede middel**

### **2.2.1. Standpunt van de verzoekende partij**

Overwegende dat het middel luidt :

"Tweede middel, genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materiële motiveringsbeginsel, van de verworven rechten die voortvloeien uit de bouwvergunningen die in het verleden werden verleend met betrekking tot de bestaande vergunde inrichting, dit wil zeggen achtereenvolgens op 14 november 1968,

15 mei 1970, 16 maart 1972, 26 oktober 1984 en 29 maart 1985, bij toepassing van artikel 42 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna afgekort : D.R.O.G.) en het vertrouwensbeginsel en uit schending van artikel 159 van de Grondwet en genomen uit de afwezigheid van de rechte vereiste juridische grondslag;

Doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing overweegt dat de inrichting deels gelegen is in een woongebied met landelijk karakter, en deels in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan Halle-Asse-Vilvoorde, vastgesteld bij het K.B. van 7 maart 1977, en dat de exploitatie van de inrichting vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten niet verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Terwijl, uit de afgifte van de in het middel vermelde bouwvergunningen blijkt dat de inrichting beschikt over verworven rechten, en Uw Raad reeds heeft beslist dat de rechtszekerheid en de rechtskracht van verkregen vergunningen gebiedt dat de besturen eerbied opbrengen voor de aldus verleende vergunningen (R.v.St., Belgisch RODE KRUIS, nr. 40.855, 29 oktober 1992);

dat, zelfs indien moet worden aangenomen dat de afgifte van vergunningen in het verleden geen garantie of verplichting inhoudt om nieuwe vergunningen te verlenen, de constante afgifte van vergunningen in het verleden wel aangeeft welke het beleid terzake van de overheid is; dat de continuïteit van dit beleid meebrengt dat minstens uit de gegevens van het dossier blijkt waarom vroeger wel vergunningen werden verleend en deze nu niet meer zouden kunnen verleend worden bij een zelfde planologische situatie; dat de rechtsonderhorige er rechtmatig op mag vertrouwen dat de overheid de continuïteit van het beleid naleeft;

Doordat, tweede onderdeel, het bestreden besluit verder overweegt dat de bouwvergunning voor de op het terrein gelegen constructies werd verleend in 1985 zonder voorafgaand advies van de gemachtigde ambtenaar en zonder dat een afschrift van de vergunningen aan de gemachtigde ambtenaar werd verzonden en dat de wettigheid van deze vergunningen derhalve in vraag zou kunnen gesteld worden;

Terwijl, in de mate dat in het bestreden besluit met de vergunning verleend in 1985 de bouwvergunning dd. 29 maart 1985 voor het oprichten van een kaai-muur, het nivelleren en het aanbrengen van een verharding, bedoeld wordt, de motivering van de Minister juridische grondslag mist, nu het advies van de gemachtigde ambtenaar niet vereist was, gelet op de wettelijke vrijstelling ervan op grond van het Koninklijk Besluit van 16 december 1971 tot bepaling van de werken en de handelingen die vrijgesteld zijn

ofwel van de bemoeiing van de architect ofwel van de bouwvergunning ofwel van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar, zoals dit duidelijk blijkt uit de aanhef van de bouwvergunning van 29 maart 1985;

dat daarenboven deze bouwvergunning door niemand bestreden, noch ingetrokken is, zodat zij onaantastbaar geworden is;

dat in het bestreden besluit trouwens niet wordt aangeduid welk gevolg aan de vermeende onwettigheid van het bestreden besluit dient gekoppeld te worden; dat verder in het bestreden besluit niet wordt aangeduid hoe op grond van de vermeende onwettigheid van de bouwvergunning de wettigheid van de andere vergunningen in vraag zou kunnen gesteld worden;

dat het daarenboven niet aan de overheid toekomt de wettigheid van bestuurshandelingen in twijfel te trekken en deze niet toe te passen, vermits deze wettigheidscontrole op grond van artikel 159 van de Grondwet alleen toekomt aan de rechterlijke instanties;

Zodat, de bestreden beslissing, door niet uit te leggen waarom nu geen vergunning meer kan verleend worden en vroeger wel, bij eenzelfde planologische situatie (eerste onderdeel), en door zelfs vroeger definitief verleende vergunningen in twijfel te trekken (tweede onderdeel), aldus de in het middel aangehaalde wetsartikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur miskent";

### **2.2.2. Bespreking**

Overwegende dat het middel niet ernstig is om de volgende redenen :

2.2.2.1. De verzoekster toont niet concreet aan dat uit het afgeven in het verleden van bouwvergunningen een continu beleid kan worden gedistilleerd, dat er toe leidt dat haar thans een milieuvergunning moet worden verleend voor een inrichting die duidelijk in strijd is met de geldende gewestplanbestemming.

In elk geval wordt niet aangetoond dat bij de afgifte van die bouwvergunningen toepassing werd gemaakt van enige regeling die toeliet af te wijken van die bestemming.

2.2.2.2. De kritiek die de verzoekster in het tweede onderdeel formuleert, lijkt geen decisief weigeringsmotief te betreffen en is derhalve niet dienstig;

### **2.3. Derde middel**

#### **2.3.1. Standpunten van de partijen**

2.3.1.1. Overwegende dat het middel luidt :

"Derde middel, genomen uit de schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de schending van artikel 17 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, en uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel;

Doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing verwijst naar het advies dd. 17 april 1998 van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, en naar het ongunstig advies van de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van de Administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen dd. 10 april 1998;

Terwijl, uit de bestreden beslissing niet af te leiden is welke de strekking is van het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, en a fortiori uit de bestreden beslissing niet af te leiden is welke het eigen oordeel is van de Vlaamse Regering omtrent voormeld advies;

En terwijl, de verwijzing naar het ongunstig advies dd. 10 april 1998 van de Administratie Ruimtelijke Ordening op zichzelf tegenstrijdig is met het feit dat in het verleden niet minder dan vijf bouwvergunningen werden verleend met betrekking tot de inrichting waaruit op zijn minst mag blijken dat het Bestuur Ruimtelijke Ordening in het verleden nooit enige onverenigbaarheid heeft onderkend met de stedenbouwkundige voorschriften ter zake;

En doordat, tweede onderdeel, de bestreden beslissing verwijst naar de ligging van de inrichting deels in een woongebied met landelijk karakter, deels in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

Terwijl, in het tweede middel reeds omstandig werd aangetoond dat dergelijke verwijzing naar bestemmingsgebieden op het gewestplan strijdig is met de verworven rechten die voortvloeien uit de in het verleden bouwvergunningen, waardoor dergelijke verwijzing op zichzelf geen correcte juridische grondslag vormt voor de bestreden beslissing, noch een afdoende motivering kan uitmaken; dat immers uit

het bestreden besluit niet blijkt dat wat vroeger planologisch wel verenigbaar was, dit thans niet meer zou zijn; dat deze paradox slechts voor de rechtsonderhorige begrijpelijk zou kunnen zijn indien in concreto zou worden uitgelegd waarom precies een welbepaalde inrichting planologisch onverenigbaar wordt, waar deze voordien wel verenigbaar was; dat dergelijke redengeving volkomen zoek is en uit geen enkel gegeven van het dossier blijkt dat het bestuur een geëigend onderzoek heeft gewijd aan de vroeger verleende vergunningen;

En doordat, derde onderdeel, het bestreden besluit overweegt dat een eventuele verlenging van de vergunning voor het luik afvalstoffenactiviteiten, al is het maar 2 weken, niet mogelijk is en verder overweegt dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie mits naleving van aangepaste milieuvergunningvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt behoudens voor wat (onder meer) het overslagstation voor huishoudelijke afvalstoffen betreft;

Terwijl, elke beslissing dient gedragen te zijn door in feite en in rechte aanvaardbare motieven;

dat uit het bestreden besluit niet valt af te leiden op grond van welke motieven een verlenging van de vergunning niet mogelijk zou zijn,

dat de vergunning niet kan geweigerd worden op grond van de enkele verwijzing naar een vermeende onverenigbaarheid met de stedenbouwkundige voorschriften (zie eerste middel);

dat daarenboven in het bestreden besluit nergens wordt aangeduid waarom de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie niet tot een aanvaardbaar niveau zouden kunnen worden beperkt;

dat het bestreden besluit zelfs tegenstrijdig gemotiveerd is, nu de Minister zelf in het bestreden besluit stelt dat de ligging van de installaties van die aard is dat hinder van stofverspreiding buiten de bedrijfsterreinen beperkt wordt, dat het geluid van de machines evenmin problemen naar de omwonenden met zich meebrengt, en dat het bedrijf gedeeltelijk is afgesloten met een groenscherm;

dat trouwens het bestreden besluit kennelijk onredelijk is door de hernieuwing van de milieuvergunning te weigeren voor het overslagstation voor huishoudelijke afvalstoffen; dat immers in het ministerieel besluit van 9 mei 1996, waarbij onder meer een hernieuwing van de milieuvergunning voor het overslagstation voor huishoudelijke afvalstoffen voor een periode van 2 jaar werd verleend, werd vastge-

steld dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie tot een aanvaardbaar niveau kunnen beperkt worden, mits het opleggen van bijzondere vergunningsvoorwaarden; dat in het bestreden besluit geen gewijzigde omstandigheden worden aangehaald waaruit zou volgen dat door de verdere exploitatie van het overslagstation voor huishoudelijke afvalstoffen, thans de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits het opleggen van bijzondere vergunningsvoorwaarden, niet meer tot een aanvaardbaar niveau zouden kunnen worden beperkt:

Doordat, vierde onderdeel, het bestreden besluit overweegt dat de aanvraag tot uitbreiding van het luik 'afvalstoffenverwerking' met de tijdelijke opslag van de verscheidene slibs reeds werd geweigerd (december 1997) omwille van stedenbouwkundige aspecten en verder overweegt dat er op dit ogenblik geen nieuwe elementen hieromtrent zouden worden aangebracht;

Terwijl, elke beslissing gedragen moet worden door rechtens aanvaardbare feitelijke en juridische motieven;

dat verzoekende partij tegen de beslissing van 17 december 1997 van de Vlaamse Minister voor Leefmilieu en Tewerkstelling, waarbij de vergunning voor de uitbreiding van de inrichting met opslagplaatsen voor slib en afvalolie geweigerd werd, op 16 februari 1998 een annulatieberoep bij Uw Raad heeft ingesteld;

dat in het bestreden besluit geen melding gemaakt wordt van dit nieuwe feit en volledig voorbijgegaan wordt aan de inhoud van dit annulatieberoep; dat de minister de argumentatie van voormeld annulatieberoep niet is tegemoet getreden;

Zodat, de bestreden beslissing niet geschraagd wordt door afdoende motieven en dus gebrekkig gemotiveerd is, en bovendien onredelijk is door de vergunning voor het overslagstation voor huishoudelijke afvalstoffen weigeren te hernieuwen";

2.3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat door het bestreden besluit het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie gevolgd wordt, dat de stedenbouwkundige onverenigbaarheid een afdoende grondslag vormt om de vergunning voor de afvalverwerking te weigeren en dat het feit dat de hernieuwing van de vergunning voor die activiteiten gevraagd werd daaraan

geen afbreuk doet, dat de bouwvergunningen die vroeger verleend zijn betrekking hadden op de bouwonderneming die gelegen is in een woongebied met landelijk karakter, dat de beoordeling van de hinderlijkheid voor mens en leefmilieu van de afvalverwerkingsactiviteiten geen afbreuk doet aan de vastgestelde stedenbouwkundige onverenigbaarheid, en ten slotte dat het bestuur op geen enkele wijze rekening moest houden met de inhoud van het annulatieberoep tegen de voorheen geweigerde uitbreidingsaanvraag voor de overslag en opslag van verschillende soorten slibs;

### **2.3.2. Bespreking**

2.3.2.1. Overwegende dat het eerste onderdeel niet ernstig is omdat uit formeel oogpunt de bestreden beslissing decisief afdoende gemotiveerd is door de vaststelling van de onverenigbaarheid van de inrichting met de gewestplanbestemming en van het niet voldaan zijn aan de voorwaarden tot afwijking van die bestemming (zie het eerste middel) en omdat bij de bespreking van het tweede middel is gebleken dat de afgifte in het verleden van bouwvergunningen op zich niet impliceert dat de thans gevraagde milieuvergunning moest worden ingewilligd;

2.3.2.2. Overwegende dat ook met betrekking tot het tweede onderdeel in herinnering dient gebracht te worden dat de afgifte in het verleden van bouwvergunningen op zich niet impliceert dat de thans gevraagde milieuvergunning moest worden ingewilligd;

2.3.2.3. Overwegende dat ten aanzien van het derde onderdeel kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen onder punt 2.1.2.5 werd gesteld;

2.3.2.4. Overwegende dat het vierde onderdeel niet ernstig is, omdat prima facie niet blijkt dat de verwe-

rende partij in het bestreden besluit had moeten ingaan op de inhoud van het door de verzoekster bedoelde annulatieberoep;

2.4. Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

#### **B E S L U I T :**

##### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

##### **Artikel 2.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare  
terechtzing, op achttien maart 1900 negenennegentig,  
door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,  
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**A. WIJNANTS.**

**R. STEVENS.**